

Arrest

nr. 246 951 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VAN RINTEL
T'Kloosterhof 15-17
8200 Sint-Michiels

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VAN RINTEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 17 maart 2019, verklaart er zich op 2 december 2019 vluchteling.

1.2. Op 16 september 2020 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Munder-Noord, Paramaribo (Suriname) en heeft u de Surinaamse nationaliteit. U kreeg de kans om verder te studeren en ging hiervoor bij uw tante wonen. Later verhuisde u naar een kamer en deed u allerlei jobs om uw studiehuisje te betalen. Wanneer uw zus echter ook kon verder studeren, stopte u met school zodat u voltijds kon werken om haar studies financieel te kunnen ondersteunen. Het was echter financieel moeilijk in Suriname omwille van de koersstijgingen waardoor het leven duurder werd en het moeilijk was om uw loon volledig uitbetaald te krijgen. U begon een relatie met Earl Bianco Karwafodi. Dit was een overzeese relatie omdat Earl in België woonde. Zo'n vijf jaar geleden raakte u zwanger en verhuisde u naar een huis op afbetaling in Munder-Noord. U woonde hier met uw dochter en wanneer Earl in Suriname was, woonde hij bij jullie. Earl steunde u financieel, maar u werkte eveneens. Omwille van de situatie in Suriname en voor een betere toekomst vroeg Earl u naar Europa te komen, maar u weigerde. Wanneer u in 2017 van een familiefeestje terugkeerde, merkte u dat er ingebroken was in uw woning. U belde de politie, maar deze kon niet komen omdat zij geen wagen hadden. De volgende dag kwamen zij wel en ze bekeken de situatie rondom de woning. Zij vertelden u dat er veel inbraken in de buurt waren en dat als zij de dader vonden, zouden zij u dit laten weten. U contacteerde de politie later hierover, maar zij hadden hier nog geen nieuws over. Sindsdien kende u een vrees omdat u er alleen woonde. Earl herhaalde dat hij graag had dat jullie naar België kwamen zodat jullie samen konden zijn. In Suriname waren in 2016 en 2017 ook protesten tegen de algemene situatie en de toenmalige president Bouterse. Bij deze protesten gebeurde het soms dat de politie of militairen de burgers sloegen. U nam één keer deel met collega's. U werd bang in Suriname en besloot te vertrekken voor een betere toekomst voor u en uw dochter. In maart 2019 kwamen u en uw dochter naar België met een visum voor dertig dagen. U en Earl bleven eerst op hotel, maar daarna werd u ondergebracht bij vrienden van Earl. U begon dit vreemd te vinden, maar Earl zei u dat hij zijn kinderen nog niet op de hoogte had gebracht van u. Een maand nadat jullie samen naar een festival in Nederland waren geweest, werd u door een vrouw van Surinaamse afkomst gevraagd of Earl uw vriend was en u bevestigde dat. Zij vertelde u echter dat hij reeds getrouwd was. U brak met Earl en in september kwam Earl's familie er ook achter. U ontdekte eveneens dat u opnieuw zwanger was. Een nicht van hem, Vanessa Vandaal, besloot u te helpen. U kon bij haar verblijven en zij wees u ook op het bestaan van de asielprocedure. Op 2 december 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Op 27 februari 2020 werd uw zoon Aeron geboren. De economische en veiligheidssituatie in Suriname is intussen verslechterd en u en uw kinderen zullen er geen goede toekomst hebben. Ook beseffen ze in Suriname niet dat Covid een gevaarlijk virus is. Uw zoon is hier geboren, het is gemakkelijker om hun vader te zien die hier woont en u wilt dat uw kinderen gezond opgroeien en hier beter onderwijs genieten.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele paspoort; uw originele identiteitskaart; het originele paspoort van uw dochter; de originele bewijzen van inschrijving in het bevolkingsregister van u en uw dochter, van bezit van de nationaliteit van u en uw dochter en uw bewijs van burgerlijke staat; kopieën van de geboorteaktes van uw dochter en zoon; een kopie van uw familieboekje. Uw advocaat legde tevens kopieën van nieuwsberichten betreffende de algemene situatie in Suriname neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u zwanger was en intussen bevallen bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er rekening gehouden met uw uiterekende bevallingsdatum om u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij een terugkeer naar Suriname de economische en de algemene veiligheidssituatie.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat hoewel u reeds op 17 maart 2019 in België aankwam – met een visum dat geldig was gedurende dertig dagen -, u pas op 2 december 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende (CGVS, p. 5). Ofschoon u zich ervan bewust was dat u illegaal in België verbleef, ondernam u geen stappen om uw verblijf in orde te brengen of uw vrees bij een terugkeer naar Suriname kenbaar te maken. U stelde dat uw toenmalige partner Earl – die in België verblijft – met u naar de gemeente zou gaan opdat jullie als gezin samen zouden blijven. U noch Earl ondernam hier echter stappen in noch informeerde u zich over de mogelijkheden om legaal in België te blijven omdat u niet wist hoe het eraan toe ging (CGVS, p. 8-9). Ook wanneer zijn nicht u begin oktober 2019 vertelde over de instanties waar u bescherming kon aanvragen, wachtte u nog tot december 2019 om effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U stelde dat u noch zijn nicht twee maanden lang geen geld hadden om naar Brussel te komen (CGVS, p. 9). Echter, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u niet heeft gedaan. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde redenen waarom u niet kan terugkeren naar Suriname, namelijk de stijging van de koers en de prijzen, dat jullie toekomst er niet goed zal zijn, dat uw zoon hier geboren is, dat de vader van uw kinderen hier woont en het onderwijs hier beter is (CGVS, p. 7), louter motieven zijn van socio-economische, persoonlijke en of intrafamiliale aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Er kan in dit verband ook opgemerkt worden dat u steeds werk had in Suriname en in staat was een woning te huren (CGVS, p. 4, 6). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Suriname er niet op een zelfstandige wijze een leven zou kunnen uitbouwen. Wat betreft uw verklaring dat het gemakkelijk is voor uw kinderen om hier hun vader te zien dient er op gewezen te worden dat om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met de in België verblijvende vader van uw kinderen u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dient aan te wenden.

Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft (CGVS, p. 7), dient opgemerkt te worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie

van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoon.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u aangehaalde inbraak in uw woning in 2017 (CGVS, p. 6-7), dient opgemerkt te worden dat dit louter een gemeenrechtelijk incident is dat niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Dergelijke inbraak kan in alle redelijkheid evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat de politie – die bij u thuis langskwam - vertelde dat er op dat moment nog inbraken waren in de buurt. U had verder ook geen indicaties dat u persoonlijk opnieuw het slachtoffer zou worden van een inbraak (CGVS, p. 7-8). Wat betreft uw verklaring dat u van burens hoorde dat er in de buurt werd ingebroken waardoor u een vrees bleef hebben (CGVS, p. 8), dient er op gewezen te worden dat dit een louter subjectief gevoel is en dat uit niets blijkt dat u ten gevolge van dit incident in de toekomst een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade loopt bij terugkeer naar Suriname.

Betreffende uw verklaringen over de algemene veiligheidssituatie in Suriname, met name de stijgende criminaliteit (CGVS, p. 7) dient er op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het geweld in Suriname er onder meer de vorm aanneemt van (kleine) gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals diefstallen op straat. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. materieel gewin, etc.). Het (crimineel) geweld in Suriname is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Suriname actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit en deze van uw kinderen, worden hier niet betwist. De door u neergelegde nieuwsberichten betreffende de algemene (veiligheids)situatie in Suriname volstaan niet om te besluiten dat er wat u persoonlijk betreft er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: 1) Attest van immatriculatie d.d. 08.01.2020, bewijs van burgerlijke staat d.d. 18.02.2019 en paspoort d.d. 22.11.2018 Chifanie Joenakame, 2) Attest van verblijf Opvangcentrum Sijsele d.d. 26.08.2020, 3) Toewijzing verplichte plaats van inschrijving FEDASIL d.d. 24.04.2020 met bijlagen, 4) Beslissing CGVS d.d. 16.09.2020 met nota's persoonlijk onderhoud in bijlage, 5) Aanstellingsbrief door Bureau voor Juridische Bijstand d.d. 27.08.2020, 6) Aangifte geboorte Cherl d.d. 13.12.2016 met bewijs van nationaliteit en paspoort, 7) Akte van geboorte Aeron d.d. 09.03.2020, 8) Stukkenbundel overgemaakt aan het CGVS d.d. 08.09.2020, 9) Scott B. MacDonald, "Suriname's Economie Crisis", 20.04.2017, 10) Flanders Trade, "Suriname in cijfers", 26.09.2020, 11) OSAC, "Suriname 2019 Crime & Safety report", 05.07.2019, 12) Pieter van Maele, "Surinaamse leerlingen zakken massaal", 16.08.2017, 13) De Ware Tijd, "Eén minuut stilte voor 'slachtoffers' gezondheidszorg", 13.04.2018, 14) NOS, "Surinaamse gezondheidszorg in zwaar weer, medici dreigen met acties", 13.08.2018, 15) Idris Naipal, "Verklaring VMS heel zorgwekkend", 28.03.2019, 16) OSAC, "Healt Alert: Suriname, Flight Suspension and Airspace Closure over COVID-19", 14.03.2020, 17) Iwan Brave, "Grote zorgen in Suriname om exponentiële toename coronabesmettingen", 15.06.2020, 18) Nienke Schipper, "Als Nederland nu niets doet om Suriname te helpen, zijn we te laat, zegt Jörgen Raymann" 08.07.2020, 19) COVID SURINAME, "Situation Report 25 augustus 2020", 25.08.2020, 20) PAHO, "COVID-19 PAHO Response. 21 september 2020. Report '26", 21.09.2020, 21) Uittreksel Surinaamse Grondwet.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster voert in essentie aan dat de economische en veiligheidssituatie in Suriname verslechterd is, dat zij en haar kinderen er geen goede toekomst zullen hebben en dat ze in Suriname niet beseffen dat Covid er een gevaarlijk virus is. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster die België binnenkwam op 17 maart 2019 slechts op 2 december een verzoek om internationale bescherming indiende, (ii) de redenen die verzoekster aanhaalt om niet naar Suriname terug te kunnen van louter socio-economische, persoonlijke en intra-familiale aard zijn en het risico op besmetting van Covid-19 vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en niet uitgaat van één van de actoren bepaald in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekster, die België binnenkwam op 19 maart 2019 nog tot 2 december 2019 wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht omwille van een dringende nood aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende negen maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofd en is een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Verzoekster betwist dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft.

Voorts kan worden vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Suriname, met name de stijging van de koers en de prijzen waardoor haar toekomst en die van haar kinderen er niet goed zal zijn, dat haar zoon hier geboren is, dat de vader van haar kinderen hier woont en het onderwijs hier beter is, louter motieven zijn van socio-economische, persoonlijke en of intra-familiale aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat de economische situatie er rampzalig is en er bovenop nog een politieke crisis woedt na het vertrek van voormalig president Bouterse omdat de voormalige machtshebbers weigeren de macht uit handen te geven. Zij betoogt dat het op dit moment niet mogelijk

is om vrij uit te komen voor je politieke overtuiging zonder het risico slachtoffer te worden van politiek geweld.

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde redenen die verband houden met de economische situatie stelt de bestreden beslissing terecht vast dat deze “ (...) *geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Er kan in dit verband ook opgemerkt worden dat u steeds werk had in Suriname en in staat was een woning te huren (CGVS, p. 4, 6). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Suriname er niet op een zelfstandige wijze een leven zou kunnen uitbouwen.*” Verzoekster toont derhalve niet aan dat een terugkeer naar Suriname haar in een situatie van verregaande materiële deprivatie zou brengen die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling ook al wordt de situatie gekenmerkt door een achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 91).

Voor wat betreft de politieke situatie beperkt verzoekster zich tot vage en hypothetische beweringen die verder niet gestaafd worden. De talrijke door verzoekster bijgebrachte artikelen en rapporten betreffen de situatie van vóór de machtsoverdracht van D. Bouterse in juli 2020. Verzoekster toont derhalve niet aan dat “(...) *de kans op een intern conflict met de dag groter wordt.*” en “(...) *er sprake [is] van een reëel risico op een ontsporing van de politieke situatie (...).*”

Voor wat betreft de stijging van de criminaliteitscijfers stelt de bestreden beslissing terecht vast dat: “*Betreffende uw verklaringen over de algemene veiligheidssituatie in Suriname, met name de stijgende criminaliteit (CGVS, p. 7) dient er op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het geweld in Suriname er onder meer de vorm aanneemt van (kleine) gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals diefstallen op straat. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. materieel gewin, etc.). Het (crimineel) geweld in Suriname is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Suriname actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.*”

Verzoekster beperkt zich tot herhalingen en verwijzingen naar algemene rapporten zonder het motief uit de bestreden beslissing op afdoende wijze te weelekken. Het algemeen veiligheidsrapport waar verzoekster te dien einde naar verwijst (stuk 11) is bovendien gedateerd; het behandelt de veiligheidssituatie tot 2018. De verwijzing naar een inbraak die bij haar plaatsvond doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift met betrekking tot de Covid-19 pandemie nog betoogt dat de Surinaamse gezondheidszorg er niet in slaagt de crisis aan te pakken gaat zij volledig voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dienaangaande dat stelt dat de vrees die zij aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat zij aanhaalt, kan niet in verband worden gebracht met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 1 A, (2) met name ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het Covid-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig.

Waar verzoekster nog wijst op het belang van het kind en haar kinderen niet mogen gescheiden worden van hun vader wees de bestreden beslissing er te dezen terecht op dat verzoekster, om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met de in België verblijvende vader van haar kinderen, de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dient aan te wenden.

De stukken gevoegd bij het verzoekschrift (stukken 8 tot en met 21) hebben geen betrekking op verzoekster maar betreffen louter de algemene situatie, de stukken 1 tot en met 6 betreffen documenten die betrekking hebben op de identiteit van verzoekster en haar kinderen of de asielprocedure.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER